

Е той застаналъ и мжлкомъ гледа,
Какъ турчинъ губи балкански чеда?

Стани, о Ботевъ и разсърди се!
И ти, Балканйо! я намръщи се,
И съ вихри, бури, ведно ревнете
И гръмогласно така кажете:
Народъ, кой дава таквизъ герое,
Не подълъ, нисъкъ, а храбъръ той е!
Язици лоши тогасъ ще млъкнатъ,
Клевети злобни ще въ мигъ заглъхнатъ.

Младежи, братя! Кждъ вжрвите?
Съ такава жаркостъ кждъ летите?
Дали въ Сърбия? дали на боя?
Дѣ има лаври зарадъ героя,
Та тамъ да паднатъ, о братя прости,
И ваш'та младостъ и ваш'тѣ кости?
Азъ знамъ, че съ храбростъ сте родъ имотенъ,
Че вий незнайте ни бѣгъ срамотенъ,
Ни страхъ, ни подлостъ вѣвъ бой опасни;
(Куражътъ грѣй ви на чела ясни;)
Че ако вий се съ крушумъ раните,
То не отзади, а сѣ въ гжрдитѣ;
Азъ знамъ що има да истърпите,
Че вмѣсто братски да ви обнематъ,
Съ горчиви думи ще ви приематъ,
Че безъ награда ще да останатъ
И ваш'тѣ жертви и . . . . ваш'та паметъ.
Но смѣлостъ, братя, и съ твърда вяра
Вжрвѣте дѣто кръвьта ви кара!
Вѣвъ братский подвигъ вий дѣлъ земете,
И името ни отъ срамъ спасе!
Азъ вамъ желяжъ сполука красна
Вѣвъ тазъ неравна борба ужасна!
Давно дѣлото велико, свето,
Кое почнахме и за което
Тѣзъ жертви ставатъ, тазъ кръвь се лѣе.
Съ успѣхъ най-бляскавъ да се вѣнчѣе.
И скоро, знамъ, азъ, кат' зракъ небесни,
Светата правда ще пакъ да блѣсне;